

ظهیر فاریابی

ظهیرالدین ابوالفضل طاہر بن محمد فاریابی از شاعران قصیدہ سرای معروف قرن ششم۔ جوانی را در فاریاب گذراند۔ سپس بہ نیشاپور و ماندران و آذربایجان سفر کرد و در زبان عربی و حکمت نجوم کسب معرفت کرد۔

حسام الدولہ ابوالحسن اردشیر از ملوک باوندی ماندران و طغانشاہ حاکم نیشاپور و محمد بن ایلدگز و قزل ارسلان بن ایلاگز و نصرۃ الدین ابوبکر از اتابکان آذربایجان و طغرل بن ارسلان آخرین شاہ سلاجقہ عراق را مدح کرده است۔ ظہیر با شاعرانی مانند جمال الدین اصفہانی و مجرب بیلقانی و خاقانی شیروانی معاصر بوده است۔ ولی علاوہ بر علم و ادب در علوم عقلی و نجوم دست داشته است۔ قصایدش بہ سبک انوری است و در غزل استاذی نشان داده است۔